

és molt lluny l'any 1969, i atjar fins al Cercle Català d per a explicar la seva fi- bra als qui la desconeixien, en imitar-la. Tal vegada per darreres hores de vida, ja elles tremoloses, ens va dir: ní.» Una manera, entenc jo, qui vulgui escoltar: «Facta a.»

at mossèn Pere, que la teva il·lumini també el camí!

el Sant Jordi 2018

ern de la Generalitat de a ha acordat concedir la Sant Jordi 2018 a trenta itats i vint-i-quatre entitats destacat per la seva tasca servei a Catalunya. És el religiosa i activista social aram, i d'entitats com Pro- pen Arms i l'Associació a pels Drets Civils. Volem ial esment als set ateneus e han rebut aquest guar- preuat: l'Ateneu de Sant vern, el Casal Societat La l de Vilafranca del Pene- rfeó Reusenc de Reus, la Cultural i Recreativa La tiva de Llorenç del Pe- El Centre de Llorenç del , l'Orfeó Sarrianeu del Cultural de Sant Vicenç de l'Associació Cor Claverià neu de Lliçà d'Amunt. En e referència catalanes, amb cent anys de trajectòria, en la promoció i la difusió ltura i la llengua catalanes. rebé 200 ateneus que avui Catalunya són sens dubte ions que han aconseguit no sobreviure, sinó teixir un at sociocultural que ha faci- ccés a la cultura a les per- e tots els estaments socials, a clara vocació social i ins- i voluntat de servei públic. ubte, Catalunya és també ateneus, i els ateneus són res d'Estat. Les creus de

Sant Jordi es van donar el 23 de ju- liol al Palau de la Música. —M.M.

Parlem del mateix Déu?

L'Editorial Fragmenta acaba de publicar el llibre *¿Parlem del mateix Déu?*, que és la transcripció del diàleg entre Pinchas Lapide (teòleg jueu) i Raimon Panikkar (cristià, hindú i budista), que tingué lloc a Munic (Baviera) l'any 1993. «El moderador de la conversa i després redactor del text» ha estat «el germanista i estudiós de la teologia catòlica Anton Kenntemich», ens diu la doctora Milena Carrara al prefaci. La traducció del text alemany ha estat a cura d'Anna Punsoda.

El llibre és un guspireig d'idees i reflexions realment estimulants i que volen mostrar una fe viva i «dialogada» de manera sincera i profunda. Perquè si alguna idea ressaltava del text és que la fe o és viva i autèntica (i per tant, oberta i dòcil) o en darrer terme només és un pretext per a sostenir discursos que amaguen «el deliri d'absolut», «el monopoli del pensar» o «les pretensions úniques d'accés a la salvació»: tres «malalties» que amenacen el diàleg interreligiós, denuncia Lapide.

Estimulant és també la idea d'*advaita*, que ens presenta Panikkar. És a dir, l'adualitat que manté viva l'experiència religiosa autèntica, sense aïllar «Déu de la creatura», ja que en fer-ho «matem tots dos» pols, explica el filòsof i teòleg català d'origen hindú. Val a dir, que és aquí on topen a vegades sengles propostes: Pinchas Lapide manté una concepció redemptora i historicista de la realitat, on el temps és fragmentat en passat-present-futur i on tot assolirà finalment la redempció, mentre que Raimon Panikkar parla de la idea de *tempiternitat*, «on l'eternitat i el temps només són dues cares d'una realitat», ens diu. «No considero el camí com una escissió», «no he de

sortir d'enlloc per arribar enlloc», rebla.

Un moment graciós del diàleg és el record de Panikkar, que ens explica: «...encara recordo el vell Angelo Brelich, el professor d'història de les religions a la Universitat de Roma (on era i sóc *libero docente* de filosofia de la religió), quan em deia que, en comptes de ser un "subjecte" que ensenya història de les religions, hauria de ser més aviat un objecte d'estudi per a la disciplina.»

És boníssima la màxima rabínica «segons la qual», com explica Lapide, «cada controvèrsia té, si es mira en profunditat, tres cares: la teva, la meua i la cara correcta»; o que per als hebreus, que «són radicals contra qualsevol imatge de Déu», «el principal òrgan per percebre Déu no és l'ull sinó l'orella»: «Escolta, Israel; el Senyor és el nostre Déu, Déu és únic.»

Corprenedor és quan Panikkar ens explica, a l'epíleg, la seva preocupació pel fet que «el meu propi pare hauria d'haver anat a l'infern perquè, com a hindú, no era cristià». Un problema tan «transcendent», que el va empènyer a «teologitzar», ja des d'adolescent.

En cada pàgina del llibre hi ha almenys dos o tres caramels per a l'esperit. La profunditat del llibre és tal que no te l'acabes. Un text llaminer per a l'intel·lecte i l'esperit, en el qual, tot i que a voltes les dues posicions no trobin el lloc comú, som invitats a pensar i assaborir la saviesa dels interlocutors. Caldria celebrar la publicació d'aquest nou llibre. —X.S.

L'Església transfronterera a la 50a UCE

Dissabte 18 d'agost, a les onze del matí, es produí un fet remarcable a l'Església de Sant Pere, de Prada (el Conflent): se celebrà la missa pels cinquanta anys de la Universitat Catalana d'Estiu, concelebrada per l'arquebisbe d'Urgell, Joan-

Enric Vive Elna, Norl Girona, F de Montse a més d'a prestat en Prada, Joa diòcesis su Un hor relació ent d'una ban més aviat poguessin ències i p de les r episcopals sol ser pr de la Univ en aquest els bisbes dels Païsc un diàleg dora va s bisbe Joan paraules (francès).

L'hom università feina dels i la influè gut no ún dèmic, sir de referm dels Païsc referència el valor amb els tuals, ind creients o relleu la l'UCE al ta anys, p la recerca catalana, naris sobr projecte r jornades 2015) i l al Segle X

I en a l'arquebis proposta na Anton d'una Co talana—e «Reestruc